
COLECTIA
CLUB
FANTAS.
424
COLECTIA „POVE
FICO-FANT

424

ȘTEFAN ZAIDES

Paradisul celui care a sfidat lumea

* *

EMANUEL REICHER

Cronică (en passant fantastică) a șahului

*

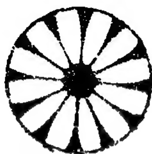
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta şi desene interioare:
AUREL BUICULESCU
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

O mică localitate maritimă. Miez de noapte. O stîncă la poalele căreia stă aciuit, sub spuza stelelor, pîlcul de case ale sătucului. Şi deodată valurile uriaşe ale oceanului se prăvălesc din senin, strivind clădiri, oameni, copaci... Din senin? Nu — căci pe cer apăruseră mai întîi, uriaşe, nişte sferoide de foc. Ele au dezlănţuit urgia apelor sub care avea să dispară uitatul sat atlantic.

Dar ale cui erau aceste „farfurii zburătoare" aducătoare de moarte şi de prăpăd?! Ele fuseseră trimise de Arberg, cel care voia să ajungă „Stăpînul lumii".

Pe urmele lui — încă dinainte de a fi devenit un duşman al întregii omeniri — Interpolul, prin curajosul şi neobositul comisar Costelli, şi poliţia a cinci continente au pornit o formidabilă vînătoare. Arberg, însă, era destul de puternic: alături de el se aflau fizicianul Faller şi o armată de alţi savanţi, pe care îi ademenise, făgăduindu-le că vor făuri o lume mai bună.

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnică
Anul XVIII
15 iulie 1972

ȘTEFAN ZAIDES

3. Dispariții ciudate

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

III.

Uraganul se dezlănțuise și mai aprig — neîntrecînd totuși furtuna din sufletul lui Faller, cu nimic mai puțin răscolitoare atunci cînd ajunse de pe urmă celălalt submarin. El nu mai făcu nici o încercare de întoarcere pe calea cea bună a păcătoșilor. În cîteva minute, submersibilul atomic „Orth"-II zăcea pe același fund de mare pe care, puțin înainte, răposase și colegul său „Sher"-I.

Colindă o vreme pe deasupra oceanului la joasă altitudine. În cască, asemenea unor chemări zălude, i se încrucișau acum apelurile disperate ale celor două baze, care nu bănuiau tristul sfîrșit al navelor lor. Mai tare însă și mai poruncitoare răsuna vocea Comandamentului Central.

Faller o porni cu iuțeala fulgerului, înghițind distanțele. Zburînd de acum peste continent, la înălțimi amețitoare și cu toate luminile stinse, el poposi deasupra unui uriaș oraș. Ochiul său de vrajă începu să fixeze culoarele unei imense clădiri aflată pe malul unui fluviu, în mijlocul unei întinse păduri. Acum, în magnetotelescop apăreau, ca niște păpuși, generali și amirali cu tîmplele ninse de ani și ambiție, cu mințile roase de ură. Erau neliniștiți. Furioși. Se căinau, dar nu pentru soarta celor peste 300 de oameni, ci pentru că atît de pregătita și așteptata operație XT dăduse faliment.

IV.

Otto Faller își cumpără un ziar. Un ziar cu file multe și de mare tiraj. Șterse cu privirea tot ceea ce nu-l interesa și se opri asupra unei știri din pagina 12. Citi:

O MISTERIOASĂ DISPARIȚIE

Mashitalla, 18 iulie. După cum sîntem informați de Ministerul de Război, submersibilul „Sher“-I a dispărut în chip ciudat în largul coastelor Abrigonei. Contactul radio cu baza s-a întrerupt la orele 19,40 a.m., cînd nava se afla în submersia cerută de un exercițiu obișnuit.

În împrejurări asemănătoare a dispărut și submarinul de același tip „Orth“-II.

La bordul celor două nave atomice, mîndria marinei militare, se aflau 358 de oameni.

Atît.

Încolo — nimic. Ba, culmea ironiei și a minciunii: submersibilele s-ar fi aflat într-un exercițiu... obișnuit.

În zilele care urmară, ziarele se umplură de știri care nu făceau decît să confirme că submersibilul „Sher“-I și colegul său dispăruseră cu adevărat. Se deschideau anchete, se citeau slujbe în catedrale pentru pomenirea sufletelor celor răposați etc. etc. etc.

O vreme, Faller se plimbă abătut pe faleza micii localități Teripizoqua. Apoi, deodată, crescu în el mîndria celui ce-a învins. Ucisese, e drept, dar ce importanță aveau cele cîteva sute de viermi pe care îi strivise față de întreaga omenire pe care o salvase? Se întristă însă din nou. Și cenușiul serii care cobora i se strecură și în suflet, cernîndu-l. „Viermi“ era cuvîntul folosit de Arberg...

---

4. Colombina

I.

Comisarul n-ar mai fi povestit nimănui întîmplarea de pe terasa sinistrului bloc din stradella Concinni 17. Cunoștea firea oamenilor îndeajuns de bine pentru a-și imagina cel puțin îndoiala cu care aceștia ar fi primit cele relatate de el. Se mulțumi deci să le arate locatarilor curioși legitimația sa de polițist și să dea tăcut din

umeri drept răspuns la întrebările lor sîcîitoare despre cele petrecute pe acoperişul casei în care locuiau.

După care se duse acasă şi se culcă.

Dimineaţa însă, aruncîndu-şi privirile pe paginile întîi ale ziarelor, citi o ştire care, deşi pentru moment nu-i spuse mare lucru, îi lăsă, totuşi, în subconştient un semnal de alarmă. Era prima din noianul de ştiri şi reportaje senzaţionale care aveau să apară în mulţimea marilor cotidiene de pe glob. Dar, cel puţin în aceste momente, Costelli n-avea de unde bănui aceasta.

Iată ştirea astfel cum fusese ea tipărită de ziarul local „Il Torinese" :

UN OBIECT CIUDAT NEIDENTIFICAT DEASUPRA REGIUNII NOASTRE

Ieri seara, tîrziu, o mulţime de concetăţeni au putut fi martorii unui fenomen neobişnuit. Un glob alb-strălucitor, de mărimea unei portocale, a evoluat vreme de mai multe minute pe cerul regiunii noastre spre stupefacţia generală, întrucît nici noi şi nici alte ziare n-am anunţat — şi n-am fost anunţate — despre evoluţia, în seara amintită, a vreunui satelit artificial al Pămîntului. După cum declară mai mulţi cititori, care au telefonat la redacţie, ciudatul obiect, de mărimea unei mingi de fotbal, a fost văzut şi deasupra oraşului Ontero.

Spre părerea noastră de rău, nu sîntem în măsură să dăm cititorilor vreo explicaţie cît de cît plauzibilă în legătură cu mai multe probleme ce se desprind din cele relatate pînă acum. Totuşi cîte ceva tot putem spune în legătură cu aceasta. Dl. Cesare Protti, portarul imobilului 65 de pe strada Garibaldi, contrar părerii altor concetăţeni ai săi, care au povestit că obiectul observat deasupra oraşului Ontero a fost de mărimea unei mingi de fotbal, susţine că ar fi avut mărimea unui butoi. El mai susţine că, aflat la acea oră pe terasa blocului la care lucrează, a văzut cum globul de foc a ţîşnit parcă din pămînt, dintr-o regiune al cărei perimetru este marcat de străzile Garibaldi şi Fecioarei, stradella Concinni şi calea Milano. Un alt martor ocular, d-na Minerva Coradoni, care, greşind drumul, se găsea cu autoturismul propriu în stradella Concinni, susţine că, deşi se afla în plină viteză, maşina ei s-a oprit

brusc cîteva secunde. Domnia-sa a declarat că, în clipa în care a coborît să vadă ce se petrece cu motorul automobilului — care abia a putut fi repornit —, a zărit foarte de aproape o sferă strălucitoare, cam de mărimea unui dirijabil, înălţîndu-se cu o viteză ameţitoare.

Anunţăm pe cititorii noştri că, odată intraţi în posesia unor noi date, vom reveni, informîndu-i în continuare asupra neobişnuitului fenomen petrecut deasupra regiunii noastre.

— Drace ! suspină comisarul. Şi eu care credeam că totul n-a fost decît o iluzie, o rătăcire de o clipă a minţii mele obosite !

Fu ispitit să ridice receptorul şi să comunice redacţiei cele ştiute de el, dar se răzgîndi repede. Povestea, destul de neverosimilă, nu putea decît să-i dăuneze. În schimb — se gîndi — n-ar fi rău să repete vizita la cafeneaua „Dolce vita".

II.

Se îmbrăcă, îşi umplu cu coniac rezerva şi o porni spre cafenea.

Aerul proaspăt îl înviora plăcut. Era un soare cald de toamnă, şi parcul orăşenesc adunase pe bănci o mulţime de copilaşi însoţiţi de bonele, bunicile sau mămicile lor. Meditînd la copii, la liniştea unui cămin — pe care el nu-l întemeiase niciodată — şi la bătrîneţea care se apropia implacabil, comisarul se trezi că paşii îl poartă către imobilul din stradella Concinni. Ca întotdeauna, urmă primul imbold al gîndirii, îşi schimbă planurile şi-şi spuse că era chiar foarte nimerit să mai dea o raită pe la „locul faptei".

Cu gîndul să investigheze mai pe îndelete terasa, urcă scările cunoscute. Îl opri însă unul dintre locatarii care, în seara trecută, ţinuseră morţiş să-l legitimeze, confundîndu-l pe comisar cu cine ştie ce neisprăvit.

— Bună, domnule comisar, îl salută el vesel.

— Bună ziua.

— Ha-ha-ha-ha ! Toma necredinciosul, ai ?! rîse locatarul, şi-l bătu uşor, amical cu mîna pe umăr.

Comisarul îl privi nedumerit — nu într-atît însă pentru a-l face bănuitor pe interlocutor.

— Toma... necredinciosul ?! repetă el. Cum așa ?

— Păi !... Odată ce ne-ați invitat personal pe fiecare.... — și încă în scris ! — ... să nu scoatem o vorbă despre cele petrecute aseară, ce rost mai are să ne controlați ? ! Noi, pentru poliție...

Mut de cele auzite, comisarul se oprise pe o treaptă și, în total dezacord cu preceptele sale, privea nedumerit acum la tipul vesel din fața sa.

— Și ce păpușică de poștăriță v-ați ales să ne trimiteți răvașul !... O bomboană, zău așa !

— Ei, se reculese, în sfîrșit, comisarul, fac și eu ce pot, deh !

— Ha-ha-ha-ha ! Mare pișicher ! izbucni iar omulețul din fața sa, înălțîndu-se pe vîrfuri pentru a-l bate cu palma pe umăr. Apoi i se apropie cu buzele de ureche, șoptindu-i tainic : Știi, eu mă aflam întîmplător... cu totul întîmplător... lîngă ușă cînd mi-a sosit răvașul și, așa, dintr-o simplă curiozitate... cu totul dintr-o simplă curiozitate..., m-am uitat prin ochiul magic. Atunci am văzut-o pe Colombina...

— Colombina ?!

— Poștărița !... Că ea era, să nu spui nu, c-am văzut-o cum mă vezi și cum te văd și n-am să te cred că nu era ea... Acuma, între noi fie vorba, bună bucățică ! Știi, dacă nu mă striga nevastă-mea, zău că ieșeam după ea !

— Craidonule, craidonule ! se prefăcu comisarul amuzat.

— Am văzut-o — acum e anul — la „Dolce vita“, dansînd... Ptii, ce m-a mai băgat în draci !!! Dom'le, simțeam că amețesc, auzi ! Avea un picior !... Da' dacă n-ai bani — se dezumflă el, supărat parcă —, tot degeaba ! și se desambală complet.

— Și zi, ți-a plăcut răvașul, ai ?

— Ia uite-l ! Ce parfum !... și, scoțînd din buzunar un cartonaș de mărimea unei cărți poștale, îl duse încîntat la nas.

— Pot să-l văd și eu ? îi ceru comisarul și, nemaiașteptînd răspunsul, i-l trase dintre degete.

Era o invitație în termeni comuni prin care locatarii blocului erau chemați *in corpore* să dea ascultare îndem-

nurilor poliției și să nu relateze nimănui cele petrecute cu o seară înainte.

Comisarul nu apucă să cugete cît de cît asupra cel puțin ciudatei invitații, că omul vru să-și ia înapoi cartonașul și, întinzînd mîna după el, spuse :

— Acum, ce să zic ! În afară de faptul că s-a cam zdruncinat blocul din țițîni, de credeam că acuși-acuși se duce dracului !..., habar n-avem să se fi întîmplat ceva. Că doar n-om fi în stare — adăugă el șiret, cu privirile țintă la ochii comisarului — să credem baliverneIe ăstora de la „Il Torinese", nu ?

Comisarul rîse aprobator. Spuse :

— Doar sînteți oameni serioși !

— Păi sigur ! continuă jocul și veselul măruntel. Așa zic și eu, nu ? Da' ce faci — se impacientă el —, nu-mi dai cartonul ?

— Dacă nu te superi...

— A, șmechere, o controlezi pe porumbița, ai ? De fapt — făcu el iar pe misteriosul —, adevărul e că n-am rezistat ispitei și tot am ieșit după fată, chipurile să-mi mai dea un carton, așa că ia-l, că eu mai am unul. La revedere !

— La revedere și mulțumesc !

Omul coborî cu vioiciune treptele întunecoase, iar comisarul le urcă, să-și vadă mai departe de-ale lui, care tare i se păreau a se fi încurcat.

Cînd să treacă pragul terasei, auzi jos, în stradă, cîteva împușcături. Intuind ce se petrecuse, un junghi arzător îi fulgeră inima.

Coborî treptele în fugă.

Jos în stradă, pe caldarîm, omulețul cu care se întreținuse cîteva clipe mai înainte zăcea într-o baltă de sînge. Pe chipul lui înțepenit apunea un zîmbet încurcat, de nedumerire.

III.

— Ambele gloanțe sînt de calibrul amintit ?

— ...

— Bineînțeles, pistol de damă, da, dar... al cui ? rosti el ultimele trei cuvinte mai mult pentru sine.

— ...

— Bine, bine, la revedere! mai spuse comisarul, vădit iritat și lăsă receptorul în furcă. Apoi, ca pentru sine: „Parcă eu mă gîndeam c-or să-mi spună ei al cui e pistolul! Dar zi-le morgiști și pace!"

Ieși din cabina telefonică și traversă vizavi, la „Dolce vita". Deși vremea nu înaintase prea mult către prînz, localul era plin.

Trecu prin perdeaua din mărgele care ținea loc de ușă și păși larg în cafenea.

Nu-i acordă nimeni nici o atenție.

Rămase o vreme în mijlocul sălii, căutînd parcă din ochi un loc liber, ca să se așeze, apoi, surprinzînd căutătura nestatornic-speriată a omului de la „filtru", se îndreptă spre el. Era un tip măsliniu, meridional, slab și deșirat, cu o privire sașie, cu nasul lung, proptit într-o mustață țepoasă, de un negru aprins și, cum îl văzu pe comisar că vine spre el, dispăru după tejgheaua uriașă.

Costelli adăstă un timp lîngă bar și se servi singur din sticla de whisky cea mai apropiată. Un tremur prelung îi străbătu trupul dinspre stomac către gură și un nod amar i se prinse pe esofag. „Brrr!!!" se zburli comisarul, „nenorocită băutură! Cum or fi turnînd-o ăștia în ei?!"

Între timp, ochii lui scociorau în mulțimea pestriță. Semne care să-i atragă luarea-aminte — nici unul. În schimb, ochii săi cercetau instinctiv unghiul scării despre care acum aflase că duce în mod sigur sus, la etajul plăcerilor; și fusese atît de mult atras de blestemata aceea de scară, încît hotărî că trebuie s-o urce neapărat. Nu, nu pentru a o acuza pe Colombina de asasinarea omulețului acela simpatic și vorbăreț... Femeia își luase, desigur, toate precauțiile. Ci, mai ales, pentru a o cunoaște îndeaproape. Numai că lunganul acesta prăpădit de sicilian — căci sicilian era — nu mai avea de gînd să iasă de sub tejgheaua barului.

Supărat de prostia măsliniului, luă sticla de whisky și o ciocni nervos de tabla tejghelei; probabil că în interior lovitura avu efectul unui tunet, căci, împinsă ca de un resort, mustața zburlită zbură de dedesubt, subliniind cu negrul ei lucios mirarea și, poate, spaima din privirile sicilianului.

— Nu de alta, dar credeam că te-a strangulat careva acolo, surîse comisarul Costelli, pronunțîndu-și vorbele ca și cum ar fi continuat un dialog început mai de mult cu slăbănogul.

Acesta însă îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Adică, ce? N-am voie să-mi văd de-ale mele?! mîrîi el cu un glas nebănuit de gros.

Costelli se trase puțin de sub streașina nasului măsliniu care se coborîse peste el și, privindu-l de jos în sus într-un anume fel, numai de el știut, grăi:

— Ușurel, puiule, ușurel! Te supără cumva prezența unui client în plus în cafenea? Dacă da, spune-mi-o franc! Am s-o șterg de îndată... (Măsliniul se mai limpezi la căutătură)... De îndată ce-mi termin treaba! continuă, imperturbabil, Costelli. (Măsliniul își încrucișă iar privirile într-un gest dușmănos)... Și pentru că ești nerăbdător să mă vezi plecat, fă bine și-mi spune: scara de colo unde duce?

— La ce? mîrîi mustăciosul.

— Cum „la ce"?! se minună comisarul de un astfel de răspuns.

— La ce ți-aș spune?

— A, asta ai vrut să zici... Mă rog, mă rog!... Dacă nu-ți place mutra mea, poate ți-o place slujbulița pe care o fac de vreo trei decenii, și Costelli îi vîrî sub crucișul ochilor insigna de polițist.

Măsliniul se aprinse la față și luciul feței sale galben-tuciurie se transformă într-un violet-vinețiu de te lua groaza.

— Asta trebuia s-o faci de la bun început, șefule, se înmuie el. Ce m-ai tot fiert, de era să te lovesc, pînă la urmă, cu o sticlă în cap?...

Comisarul rîse.

— ...Da' dacă îl crezi pe patronu' vreun fraier, te-nșeli!! Avem autorizație în regulă... Știe și don comisar-șef Paruggio... Așa că nu văd la ce...

— Întinde-o cît mai puțin cu vorba și răspunde-mi la întrebare! i-o reteză Costelli.

Sicilianul înghiți parcă pe nemestecate, se întrerupse la jumătatea frazei, apoi, după ce-și trase puțin răsuflarea, spuse:

— Scara urcă la „etajul plăcerilor".

— Bănuiam. Dar, ia spune-mi, domnișoara Colombina e sus ?

— E ocupată... la camera numărul 4...

— Aha...

— Și dacă vrei s-o știi, rosti sicilianul triumfător, e la dînsa don comisar-șef Paruggio.

— Aha ! făcu iar Costelli. Am să aștept să plece. Dar, pînă atunci, fă bine și-o anunță să nu mai primească pe nimeni, că vreau eu s-o vizitez.

Măsliniul îl privi sfidător, dădu să-i toarne un whisky, dar, văzîndu-l pe comisar că acoperă, scîrbit, paharul cu palma, se lăsă păgubaș, își șterse mîinile năduşite de pantalonii negri, cu vipușcă lucioasă, își potrivi papionul de la gîtul lung, pe care tremura mărul lui Adam, și se mistui pe o ușiță din spatele barului.

„Asta înseamnă, gîndi Costelli, ori că o anunță la telefon, ori că în camera din spate se află o scară care duce la etaj". În așteptare, mai privi de cîteva ori prin local, dar nici de această dată nu-i fu stîrnit interesul de vreun tip anume. În schimb, deodată îl descoperi pe Paruggio, care cobora scara roșu-mînios.

Veni drept la bar, privi scrutător în jur, apoi se opri în dreptul lui Costelli.

— Dumneata ești de la poliție ?

— Da. Îmi dați voie, comisarul Costelli... Giorgio Costelli, se recomandă calm.

Dar Paruggio îl lăsă cu mîna întinsă și, furios încă, îi ceru legitimația.

La fel de calm ca mai înainte, Costelli îi arătă insigna de la Interpol, și comisarul-șef i-o întoarse pe o parte și pe alta.

— Interpol ?! reuși el să se potolească și să-și rostească mirarea.

— Exact.

— Păi... Păi cum așa ! La mine în oraș, și eu să nu știu nimic ? ! Trebuie să vă atrag atenția că Interpolul nu se poate suprapune organelor naționale. Este un fapt stabilit demult și...

Costelli se apropie de urechea comisarului-șef și-i șopti cîteva vorbe. Pe dată, figura acestuia se destinse într-un zîmbet pe care și-l dorea prietenos, dar care părea de la o poștă slugarnic și speriat, și adăugă repede :

— O, iertați-mă. Trebuia să-mi închipui... Sigur, sigur, vă dau tot sprijinul... Dacă doriți, chiar acum urc cu dumneavoastră...

— Îmi pare bine de întorsătura faptelor, se maimuțări puțin comisarul, dar prefer să urc singur. Vă mulțumesc.

Strînse mîna comisarului-șef, apoi urcă greoi treptele ce duceau către primul etaj. În oglinda din susul scării mai zări pentru cîteva clipe chipurile contrariate ale măsliniului și comisarului-șef Paruggio, apoi coti pe coridor și ciocăni ușor la ușa cu numărul 4.

— Intră ! se auzi dinăuntru o voce catifelată, plăcută, de femeie tînără.

Comisarul apăsă clanța și pătrunse în încăpere.

În fața lui, pe o sofa largă, așezată turcește, se afla o tînără care vorbea încă la telefon și-i făcu semn din priviri să se așeze într-un fotoliu.

— La revedere, Faller, și sărutări pentru... patron !

Puse receptorul în furca aparatului, apoi coborî în întîmpinarea comisarului, care se ridică să se prezinte.

5. O arsură stranie

I.

Alfred van Koole se juca undeva între tufele de ienupăr presărate ca niște popice, ici-colo, pe necuprinsul gazonului. Joia și duminica, renumitul teren de golf, proprietatea tatălui său, un armator bogat, de două ori candidat la președinția acestui stat septentrional, se umplea de o lume veselă și colorată ; atunci Alfred n-avea voie să se joace. Dolly, doica neagră, atît de bună cu el în restul săptămînii, se transforma subit în aceste două zile într-un adevărat dragon. Sutele ei de perechi de ochi îl supravegheau continuu să nu evadeze din încăperea-dormitor în care îl ținea sechestrat pe marea de iarbă.

Căci terenul de golf părea o adevărată mare ale cărei valuri verzi se tălăzuiau pînă departe, pe cîteva sute de

acri. Își avea chiar și insulele ei, micile-i pustiuri și depresiuni, pirații ei... Păduri liliputane de ienupăr răsăreau în calea mingilor, care trebuiau să zboare pe deasupra lor, să treacă peste grindurile de nisip, să istovească atenția supraîncordată a jucătorilor, tresărind peste pîrîiașe naturale și, abia într-un tîrziu, rănite în zeci de locuri de bătaia bastoanelor, să se odihnească în gropița ocrotită de un cilindru metalic — semn neîndoielnic că și-au atins ținta...

Toate aceste obstacole făceau de neegalat terenul de golf van Koole și-l transformau într-o împărăție a fericirii pentru micul sechestrat.

La cei 12 ani ai săi, Alfred nu realiza încă pe deplin tragedia pe care o trăia. Simțea — și asta mai ales în aceste nesuferite zile de joi și de duminică — apăsarea nesfîrșită a claustrării sale în camera-dormitor, groaza ce se citea adesea în ochii bătrînei doici cînd își surprindea pupilul escaladînd vreuna dintre ferestre către libertate. Atunci buna doică se repezea ca o leoaică, îl trăgea brutal de pe pervazul ferestrelor și-l repezea supărată în îmbrățișarea moale a vreunui fotoliu.

— Eu spus de atîta ori la domn Alfred ascultă. Domn Alfred însă încăpățînat este și supără la bătrîna și nefericita doică. Dacă domn Alfred nu ascultă, doica pedepsește la el... amenința ca mereu cu aceleași vorbe.

Alfred se prefăcea îmbufnat și doica se repezea la el sufocîndu-l cu îmbrățișări alintătoare. Apoi tot ea plîngea și blestema — pe cine, ea singură știa! —, ocărîndu-și, totodată, propria persoană pentru ticăloșia ei.

II.

Alfred scăpase, în sfîrșit.

Zadarnic l-au căutat pe o mare întindere împrejur și doica, și ceilalți servitori. Alfred dispăruse fără urme.

Ascuns tocmai într-o scorbură din malul repedelui Oxriver, băiatul a tăcut mîlc atunci cînd ceata de servitori trecea, lămurind, pe lîngă vizuina sa. Apoi, tîrîndu-și piciorul infirm, a ieșit tiptil din ascunziș. Dîndu-și seama că scăpase de urmăritori, rîse singur. Scoase grăbit ustensilele, ascunse încă din ajun sub pletele unei sălcii, se așeză pe un tăpșan și începu să pescuiască. Într-un tîrziu

însă îl potopi tristețea. Bătrîna Dolly, doica, avea să fie certată de „stăpîn“, adică de domnul van Koole. Era atît de aspru domnul van Koole, încît pînă și el, Alfred, fiul său, se obişnuise să-i spună „stăpînu’“. Van Koole s-a supărat, a zbierat, l-a zguduit bine de umeri, dar în cele din urmă ochii i s-au umezit și a terminat prin a-l implora :

— Sînt tatăl tău ! Tatăl tău, pricepi ?! Așa trebuie să-mi spui : tată ! Înțelege-mă : te rog mult de tot să-mi spui „tată“ !

Băiatul n-a priceput mare lucru, dar i-a spus, totuși, „tată“, spre marea bucurie a domnului van Koole. În lipsa acestuia însă, îl numea tot „stăpînu’“, ca și bătrîna Dolly.

Apoi venise o zi în care Alfred, mult mai încredințat de puterea piciorului pe care, altădată, pur și simplu nu-l simțea, reuşise să se ducă pînă în sala cea mare a bar-clubului, unde s-a pitit după o draperie uriașă. În club nu se aflau decît domnul van Koole și bătrîna negresă.

— Dolly, îl auzi Alfred pe tatăl său, ai grijă ca băiatul să nu iasă azi ; ne vin o mulțime de vizitatori și nu vreau încă să...

Bătrîna oftă o dată lung, din toți rărunchii și, parcă prinzînd curaj, îl întrerupse :

— Apoi, stăpînu’, Dolly tot mai greu oprește domn Alfred... Domn Alfred băiat mare acum... Greu înțelege de ce închidem la dînsu’ joi și duminică. Domn Alfred mereu cățărat ferestre, Dolly prins la el și adus înapoi... Dolly nu mai poate opri domn Alfred. Stăpînu’...

— Dol-ly, scrîșni van Koole, vrei să mă nenorocești ? Mai ai răbdare. Doar nu-l iubești tu pe Alfred mai mult decît mine ! Nu vezi că băiatului îi merge mai bine de la un an la altul ?! Mai ai răbdare puțin, își muie el glasul. Vrei să se spună că van Koole are un băiat beteag ?! De ce ? De ce, cînd, poate, se va însănătoși ?

Bătrîna începu să se smiorcăie.

— Bine, stăpînu’, bine, bine, bine... O să am grijă, bine, bine, bine, bine...

III.

Alfred știa acum de ce n-avea voie să iasă din casă joia și duminica. Or, dacă atît trebuia să aibă grijă — să nu se întîlnească cu nimeni —, de ce nu i

s-ar permite să stea aici, pe la marginea terenului, unde rareori ajungea vreun jucător mai înfierbîntat ?!

Fruntea i se descreți și pescuitul îl absorbi cu totul. Curînd, prima păstrugă se zbătu prinsă în cîrlig. Din acel moment, băiatul nu mai avu ochi și gînd decît pentru pluta care se zbuciuma, speriată parcă, pe unda de cleștar a rîului.

Deodată, ceva ca un zvon ajunse din crîngul de ienuperi la urechea lui. Parcă trezit dintr-un vis, tresări speriat. Își strînse degrabă undițele și se vîrî, transpirat de spaimă, în văgăuna sa.

Era și timpul.

Pe poteca de sub mal se apropiau doi oameni.

Alfred se ghemui în fundul văgăunii.

— Van Koole are noroc, auzi o voce.

— Noroc porcesc ca toți cei de teapa lui... răspunse o alta mai subțire, mai melodioasă.

Curios, Alfred dădu puțin în lături perdeaua de iarbă și la cîțiva pași îi zări pe cei doi : erau un bărbat și o femeie. Doamne, dar cum arătau ! Parcă ar fi fost cosmonauți !! Costumele, de-un azuriu aprins, se mulau perfect pe trupurile lor, iar alături, pe covorul de frunze, odihneau niște calote transparente, căștile de zbor probabil.

Femeia își tot întorcea capul, privind neliniștită în susul malului. Era de o frumusețe cum rar văzuse copilul chiar și în fotografiile pe care le decupa din reviste. Părul negru, scurt contura o frunte albă, netedă, sub care se tăiau adînc doi ochi cu tainice sclipiri de smarald.

— Se pare că nu-i urît pe aceste meleaguri, spuse ea.

— Nu... îi răspunse laconic bărbatul.

— Și cînd te gîndești, doctore Faller, că ramolitul ăla de comisar o fi crezînd și acum că frumoasa Colombina și-a sfîrșit zilele în apele tulburi ale lagunei venețiene.

Chicoti scurt, dezvelind niște dinți sidefii, mărunți și regulați ca de șoricel.

— Știi că Arberg mi-a spus despre Costelli că ar fi sosit pe continent ?

— Ce vorbești ? Are haz, bătrînul !... și femeia chicoti iar.

În clipa aceea, bărbatul țîșni nervos în picioare.

— Să mergem, spuse el.

— Nu mai stăm ?

— N-are rost. Cu van Koole oricum nu ne mai putem răfui, sînt prea mulți azi în jurul său, și treaba asta am putea-o face numai oprind aerodina în mijlocul lor. Or, Arberg a interzis cu desăvîrșire operații de acest fel. S-o lăsăm pe altă dată...

Se ridică și femeia și amîndoi dispărură pe poteca șerpuind printre ienuperi.

IV.

Imediat ce putu, Alfred se tîrî din ascunzătoarea lui și, șontîc-șontîc, o porni pe urmele celor doi.

Se trînti apoi sub cupele verzui ale arbuștilor și rămase mut. Nu atît pentru a nu-și trăda prezența, cît mai ales pentru faptul că, în micul luminiș înconjurat de ienuperi și tuia, cei doi poposiseră lîngă un obiect ciudat. Era ceva care semăna perfect cu desenul din cartea de geografie reprezentînd planeta Saturn și inelul ei. La fel se prezenta și obiectul acela. O sferă — care băiatului i se păru uriașă, dar care nu putea să aibă mai mult de patru metri în diametru — înconjurată de un inel a cărui circumferință măsura la extreme circa 10 metri. Totul construit dintr-un material care — ca un soare pitic — emana o lumină a cărei intensitate varia de la argintiul cel mai intens la albul străveziu, aproape incolor.

Pe o scăriță din același material, prima urcă femeia ; bărbatul urcă și el, făcînd imediat să se retragă în corpul obiectului scărița și continuînd să scruteze, cîteva clipe, păduricea de ienupăr.

Apoi...

V.

Îl găsiră noaptea, tîrziu.

Cu cîinii îl găsiră.

Iar el se trezi abia cînd botul uriașului lup canadian i se plimbă, umed și fierbinte, de-a lungul obrajilor. Tresări atunci și țipă. Doica se repezi la el.

La lumina puternică a unor lanterne îi priviră fața, mîinile. Se cutremurară. Dolly începu să țipe și să se bată cu capul de gazon, ca o apucată.

O luară și o aruncară într-un land-rover ; în aceeași mașină îl urcară și pe băiat.

— Te doare ? îl întrebă unul dintre polițiști.

— Nu ! făcu băiatul. Acum nu mă mai doare...

Polițistul se întoarse uimit către șofer.

— Ei, ce zici ?! Fața lui, mîinile lui sînt numai o rană și el zice că nu-l doare...

La Spitalul marinei din Mashing îl urcară în grabă într-un lift și-l instalară rapid pe masa de operații de la chirurgie.

Chirurgie X. Aici erau aduse cazurile mai puțin obișnuite.

— Or să-l ungă cu ceva alifii, or să-i facă o injecție și gata ! o consola o soră pe bătrîna negresă, care o ținea tot într-un oftat.

Sosi și van Koole. Rămase pironit lîngă ușă pînă ce încăperea se umplu de oameni în halate albe.

— Te doare ? îl întrebă pe copil unul dintre medici.

— Acum, nu, nu mă mai doare, răspunse Alfred.

— Poți să ne spui ce... cum s-a întîmplat ? îl mai întrebă același doctor.

Băiatul le povesti totul de-a fir a păr.

Cînd termină, privi contrariat fețele celor din jur : aveau cu toții ochii rotunzi de mirare și se uitau năuciți la el. Numai doctorul cel oacheș, care-l chestionase, se întoarse ușor către o soră, pe care o întrebă în șoaptă :

— Cum stă cu temperatura ?

— Normal, suspină parcă sora.

— Hm ! făcu doctorul. Și, luînd o lupă, începu să examineze rănile de pe fața și mîinile copilului. Hm ! mai făcu el o dată, predînd lupa unui bătrîn specialist. Vreți să priviți și dumneavoastră ?

VI.

— Nenorocitul ! spuse Faller sărind ca ars din șezlongul în care-și bea cafeaua. Citește și tu, doctore ! îi întinse el lui Arberg ziarul.

Arberg îl privi liniștit, își puse ochelarii și citi cu atenție, cu o voce egală, micul anunț pe care Faller i-l arătase cu degetul.

O ARSURĂ STRANIE

O arsură stranie provocată unui copil de 12 ani de o puternică rază luminoasă de origine necunoscută va fi examinată la un consult de specialiști la Spitalul marinei din Mashing. Rănile — pe față și pe mîini — au forme geometrice perfecte: două cercuri concentrice și mai multe puncte de dimensiuni egale. Potrivit afirmațiilor personalului medical de supraveghere, arsurile își schimbă mereu culoarea, trecînd de la roșu intens la cafeniu, apoi la galben și reluînd, cam la interval de două ore, ciclul.

— Ei ? întrebă mai mult din priviri Faller.

— Ciudat. Ori copilul o fi uitat totul, ori dispoziții severe ale poliției opresc difuzarea unor știri mai precise despre noi... murmură pe gînduri Arberg, mîngîind încet mîna catifelată a Colombinei. În orice caz — continuă el — va trebui să urmărim mai atent ziarele.

6. Clorofilienii (I)

I.

Colombina ajunsese de mult la concluzia că Arberg nu e un om de rînd.

Nu era un bărbat frumos. Sau, mă rog, nu se bucura de acea frumusețe comună atît de îndrăgită de femei. Arberg era tipul nordicului altoit pe spița mediteraneană. Brunet, cu ochii de un albastru senin, Arberg avea în priviri acea iluminație stranie pe care o posedă fie oamenii foarte inteligenți, fie nebunii.

Era înalt : 1,85 metri. Colombina nu-i ajungea cu creștetul nici pînă la umăr. Era înalt Arberg, dar destul de abil pentru a nu crea între el și cei cu care venea în contact nici un fel de distanță fizică. Nu. Distanța — care se mărea cu timpul, pe măsură ce subjugarea cunoscuților devenea totală — era de ordin psihic, ținînd mai degrabă de extraordinara sa putere de a-și fascina semenii.

Colombina nu făcuse excepție. Se număra și ea, la fel cu mulți alții, în contingentul cel mare al cunoștințelor doctorului. De fapt, al sclavilor săi. Colombina era printre ei.

Erau liberi — era liberă — să facă ce pofteau, dar se nimerea că totul, dar absolut totul se petrecea cum intuise, cum ordonase sau cum calculase doctorul Arberg.

Erau robiți fluidului ce izvora din fiece vorbă rostită de el.

De *El* !!

De fapt, Arberg își pierduse, pentru toți colaboratorii, orice alt nume. Rămăsese un maiestuos El, pronunțat întotdeauna și de toți oamenii lui cu respect, aproape cu pioșenie. Pentru că — socoteau ei — Arberg știa mai multe decît oricare altul ; pentru că El, Arberg, știa ce trebuia să facă spre a i se realiza, pînă în cele mai subtile detalii, poruncile, prevăzînd totul. Toți colaboratorii săi erau savanți cu faimă în țările de unde fuseseră ademeniți. Dar oricare dintre ei recunoștea convins meritele Lui. Dăduseră tot ceea ce puteau da și străduința lor cea mai scumpă era să facă totul pe placul Lui. Dacă *El* se declara mulțumit, erau mulțumite cele mai sensibile și vibrante coarde ale simțirii lor.

Colombina știa : mulți dintre acești oameni remarcabili adunați aci, la Craterth, aproape că nu-l cunoșteau personal ; îl văzuseră o dată sau de două ori, atunci, la începutul aventuroasei întreprinderi, îl ascultaseră vrăjiți cum le destăinuia prodigioasele-i proiecte de regenerare a omenirii. Deveniseră iubiții săi robi, care îl idolatrizau și-l ascultau orbește.

Un singur om nu s-a lăsat subjugat de Arberg : inginerul Bud Christien.

II.

Colombina îl cunoscuse pe Christien într-o vreme în care destinul ei nu se împletise cu acela al doctorului Arberg. Avea 12 ani pe atunci și trăia în satul ei natal, o comună de munte, prăvălită pe o costișă însorită și ascunsă de valuri largi de vii, vestite încă din vremea romanilor.

Acolo, sub poalele alpine, fata oacheşă, cu cozile groase cît mîna, lipăind pe rochiţa de stambă, se întîlnise într-un început de toamnă, în vie, cu bătrînul savant.

Bătrînul !...

Pe atunci abia de-i încărunţise părul. Dar pentru ea, codana ale cărei priviri abia străbăteau în viaţă, omul înalt, cu părul puţin bălai, cu ochi limpezi şi priviri calde, părea un patriarh.

Se opriseră, minunîndu-se, unul în faţa celuilalt. El, omul umblat prin lumea întreagă, contrariat de apariţia acestei ciute sălbatice, cu ochii ca murele, licărind speriat în găvanele de lumină, boltite de sprîncene bogate, şi cu picioarele rumene, de domniţă, zmălţuite de argintul prafului de deal. Ea, fetişcana, gîndindu-se cu teamă dacă barba colilie nu-i a sfîntului cel din icoană, cel atît de darnic, în praguri de iarnă, cu ciubotele copiilor.

Şi tot un dar îi făcuse să se împrietenească.

Un pumn de bomboane pe care savantul le scosese de undeva, din adîncul buzunarelor sale. O poftise, şi dînsa, nu încă scăpată de emoţia neaşteptatei întîlniri, le ciugulise una cîte una din palma mare, puternică.

Apoi se tot duseseră la vale, pînă în sat.

Savantul trăsese la abate. Băuse pe nerăsuflate o ulcică mare, plină ochi cu vin roşu, stătut vreme îndelungată în buţile popii, apoi se urcase în automobilul deschis cu care sosise în zori şi se pierduse, aidoma sfîntului amintit, într-un nor de argint.

Ani în şir după aceea — deşi venise războiul —, codana se tot interesase de „bătrînul domn", cum îl numea ea. Şi nu fără mirare, de fiecare dată, afla că era un mare savant, că iscodise din mintea lui avioane care mergeau mai repede decît sunetul, că o lume întreagă îl aprecia şi se închina în faţa cunoştinţelor sale.

Într-o seară de iarnă — după ani şi ani —, cînd codana devenise femeie şi-şi găsise rostul în lume, citise într-o gazetă franţuzească despre o teribilă invenţie a „bătrînului domn" : sferoidul aerodinal. „Farfuria zburătoare" — cum o denumiseră atît de inventivii şi mereu puşii pe şagă gazetari francezi.

Sferoidul aerodinal...

Înţelesese şi nu prea cele citite. Pentru că ei i se îndreptau gîndurile mai mult către „bătrînul domn" decît

către nevoia de a pricepe cele ce se scriau despre năstrușnica lui invenție.

Și cum presa nu-și înnoadă niciodată atenția de un anume fapt, cu vremea nu se mai scrisese nimic despre „bătrînul domn".

Codana îl dădu uitării. Preocupată de vîrtejul vieții proprii, nu mai avea timp și pentru amintiri. Ele sînt, probabil, apanajul bătrîneții.

Colombina abia se năștea în codana după care alergau privirile bărbaților, gîndurile lor nu cele mai nevinovate. Avea 23 de ani și, seară de seară, sala umplută pînă la refuz a teatrului unde dansa trepida de aplauze. Erau aplauzele ei, numai ale ei, de la cei mulți, pe care nu-i vedea niciodată decît ca pe o masă compactă, nedistins conturată, ce se vălurea sub ploaia de lumini a reflectoarelor.

III.

Apoi venise rătăcirea. Pierderea numelui. Apariția Colombinei.

. . . .

Și într-o zi l-a întîlnit pe *El*.

Înalt, cu fața albă luminată de doi aștri albaștri, cu streașina părului negru, ușor ondulat. Încă înainte de a-l vedea, l-a simțit străpungînd-o cu privirea. S-a întors atunci ca vrăjită, s-a apropiat cu pași înceți, dar siguri și s-a așezat la masa lui. El o primi cu vorbele și gesturile cu care primești pe cineva apropiat, de care te-ai despărțit numai de o clipă. A comandat ceva de băut, apoi a întrebat-o simplu :

— Ce mai faci ?

Nu i-a răspuns. Adică a vrut să-i răspundă, dar gura ei era parcă lăcătuită. Numai cînd mîna lui mare, catifelată i s-a oprit îndelung pe degete, încălzindu-i-le cu o dogoare chinuitor de plăcută, a reușit să îngaime :

— Bi-bine...

Îl privi lung, insistent, cercetător. Da, era el, omul pe care-l visase, după care alergase de fetișcană și pe care, în rătăcirile ei, nu-l aflase. Acum, iată-l aici, aproape,

lipit de ea. Dacă vrea, poate să-l sărute, să-l mîngîie... La noapte avea, desigur, să-l viseze. Înalt, puternic, cu părul negru ușor ondulat fluturat de vînt. Va avea, firește, și o spadă în mîini, o spadă uriașă, pe măsura lui, cu care s-o apere.

Doamne, ce de prostii spune ! De fapt le gîndește numai, căci de le-ar fi spus, El ar fi rîs.

Încet, încet, spaima îi trecea.

— Frumoasa mea, îi spuse el cu o voce egală, dar pe care ea o recepționă ca pe ceva dumnezeiesc. Ești frumoasă, nu ? o mai întrebă, și în glas îi tresări o undă de nesfîrșită tristețe și, poate, de suferință.

— Dacă spui tu...

Spaima întîilor clipe îi trecea, încet, încet. Dar în sînge i se năștea o beție necunoscută și nedorită.

Nedorită ?! Da' de unde !

Era beția simțurilor voit adormite atîta amar de vreme, acum redeșteptate și care, neostoite, arzînde de dor, se lăsau pradă percepției.

Degetele lui o mîngîiau ușor pe frunte, pe bărbie.

Sîngele îi fierbea. Clocotea prin vene, irumpea năvalnic în inimă, de unde culegea forță, și mai lua de acolo ceva : era un curaj mai vechi, moștenit din străbuni, de la bunica Evă, care, cea dintîi, își jertfise nemurirea pentru fericirea dragostei.

— Trebuie să fii tare bun, tu... fură cele dintîi cuvinte ale ei după acea tăcere îndelungată.

Pe Arberg lumina din ochii fetei îl potopise și, de ce nu, pentru cîteva clipe îl vrăjise. Ea pe el. *El* — atotputernicul care-și putea înfrîna oricînd și în orice împrejurare pasiunile — era gata să se ridice și s-o strîngă în brațe. Așadar, frumoasa Colombina era lîngă el, era a lui.

Își aminti lunga poveste a căutării ei. Numele și adresa le găsise în însemnările bătrînului savant Bud Christien. De la el — primul și singurul om de știință care refuzase să colaboreze — furase Arberg planurile încă neterminate ale sferoidului aerodinal. Iar între planuri găsise și această însemnare : *Colombina Dapper.*

Află apoi că o căutase la fiecare dintre adresele ei din Italia. Cu agenții Interpolului pe urmele lui, cu poliția a cinci state scotocindu-i fiece urmă, Arberg jurase s-o găsească și, iată, o găsise. Era lîngă el, era a lui.

IV.

Fusese a lui și rămăsese a lui.

Știa — îi povestise Arberg — totul sau aproape totul despre El. Suferințele lui, marea lui pasiune, ideile lui și, de ce nu, chiar și forța lui erau acum și ale ei.

Arberg o iubea pe ea și numai pe ea.

Celelalte femei ale coloniei erau specialiste în diferite domenii — și acesta și era rolul lor pe lîngă Arberg. Doar ea, Colombina, îi stătea în preajmă pentru dragoste. Cu capul în poala ei uita el de necazuri, făurea planuri. Ea și, abia apoi, doctorul Faller aflau mai întîi ideile sale.

Dar nici ea și, desigur, nici Faller nu aflaseră vreodată de unde își culegea — și mai ales cum — informațiile.

Crezuseră într-o vreme că le obținea numai pe bani. Uneori însă era de-a dreptul imposibil măcar să gîndești că a fost mituit președintele cutărui stat sau primul său consilier ! Atunci de unde ?

Și totuși dr. Arberg reușea să afle cele mai intime secrete ale statelor. Ori de cîte ori pleca singur cu sferoidul argintiu, monoloc, se întorcea cu astfel de informații.

Ursuz — cum era adesea —, Arberg, întrebat odată cum de fusese înștiințat de acel ordin supersecret al misiunii celor două submarine, a zvîrlit din colțul buzelor : Clorofilienii...

— Clorofilienii ?! tresări Colombina, ăștia cine mai sînt ?

— Niște ființe... mai spuse doctorul, vădit nemulțumit de întorsătura lucrurilor, și ieși din încăpere.

Femeia rămase singură, cu întrebările și nerăspunsurile ei. Apoi merse și ea în zăvoiul mic din fața casei. Acolo, în mijlocul horei de argint a mesteacenilor, o găsi doctorul Faller.

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

Cronică (en passant* fantastică) a șahului

de EMANUEL REICHER

Cuvînt înainte

Interesul unanim stîrnit de organizarea meciului de șah pentru titlul de campion al lumii între Boris Spasski și Robert Fisher dovedește cu prisosință că preocuparea pentru jocul minții a depășit cu mult cadrul numeroșilor practicanți și iubitori ai acestui sport al gîndirii.

De altfel, odată cu apariția și dezvoltarea în ritm vertiginos a ciberneticii, pe măsură ce capacitatea și viteza de lucru a mașinilor electronice de calcul creșteau necontenit, problemele jocurile strategice și ale logicii matematice au devenit o zonă cercetată intens de valoroși oameni de știință, matematicieni, ingineri și filozofi.

Ideea „rezolvării" jocului de șah prin epuizarea tuturor variantelor posibile, calculate cu ajutorul mijloacelor moderne — actuale sau viitoare —, a trecut din stadiul proiectelor fanteziste în acela al unor structuri organizatorice bine stabilite, cu planuri de cercetare pe lungi perioade de timp, la realizarea cărora își dau concursul echipe de specialiști din cele mai diferite domenii de activitate.

Implicațiile posibilelor descoperiri legate de dinamica procesului de gîndire au pentru dezvoltarea umanității o importanță asemănătoare cu aceea a sintezei nucleare dirijate sau a creării celulelor vii. De unde și angajarea unor forțe atît de mari în această direcție.

Analiza evenimentelor de pe tabla cu 64 de pătrate, reflectarea lor în mintea omenească, precum și dezvăluirea unor mecanisme intime ale acesteia în efortul de rezolvare a unor probleme sînt socotite drept contribuții prețioase în progresul cunoașterii unor fenomene rămase pînă astăzi destul de „misterioase".

Pentru a se apropia de acest inedit, bizar și complex domeniu al jocului minții, propunem cititorilor noștri o cronică a șahului, care diferă de cele scrise pînă astăzi prin accentul pus numai pe acele evenimente, personalități și idei capabile să reflecte o imagine a evoluției de pînă acum a spiritului me-

* En passant = regulă șahistă apărută în secolul al XIII-lea (vezi capitolul III al cronicii noastre).

reu neliniștit și iscoditor al omului și să schițeze tendințele lui posibile pentru viitor.

Procedeul istoric la care am recurs în serialul nostru nu constituie o preferință literară, ci soluția dictată de necesitatea înțelegerii unor idei în complicata lor evoluție.

Dificultățile extrem de mari de a acoperi într-o lucrare de dimensiuni obișnuite un domeniu atît de vast ca acela al istoriei șahului și de a argumenta total înlănțuirea aspectelor trecute, prezente și viitoare justifică titlul nostru, care solicită acceptarea uneori a „trecerii“ acelor idei care pot fi considerate la început destul de fantastice, dar care sperăm că nu vor mai părea chiar așa la sfîrșitul cronicului nostru.

I.

Odată cu primele lumini ale rațiunii apar jocurile minții

Din ceata de oameni care de multe zile merg grăbiți pe drumurile nesfîrșite ale savanei se aud strigăte de bucurie. Înălțimile muntoase, ținta călătoriei lor, către care priviseră mereu, sînt acum aproape. Pentru cei ce țin minte mai bine, cîțiva pomi răzleți, aruncați parcă de o vijelie printre stînci, arborele bătrîn, despicat și înnegrit de focul căzut din nori, imensul pietroi culcat pe marginea rîulețului cu apă bună de băut, toate acestea sînt semne sigure că, înainte de căderea întunericului, vor fi la capătul lungului lor drum.

Ritmul înaintării devine mai rapid și, într-adevăr, nu după mult timp, ajung la primele înălțimi de piatră.

Un strigăt puternic, de toți cunoscut, oprește ceata în loc. Noah — căpetenia lor — le poruncește să se așeze. Apoi trece încet prin fața lor, oprindu-se o clipă doar în dreptul fiecăruia. Rînd pe rînd, întîi la mîna dreaptă, apoi la cea stîngă, îndoaie spre palmă cîte un deget.

Cheamă lîngă el cinci — o mînă — dintre cei mai puternici și vicleni cetași, iar după ce poruncește celorlalți să-i aștepte liniștiți, începe să urce încet pe o potecă a muntelui din fața lor.

Atent, privește mereu în preajmă, cercetînd cu grijă tot ceea ce-l înconjură, înregistrînd în toate amănuntele peisajul. N-a mai fost de mult timp pe aici și caută să observe orice schimbare. Orice schimbare, orice lucru ne-

prevăzut este periculos. Bine este atunci cînd toate sînt și se petrec așa cum și-a imaginat el dinainte. Căci el, Noah, își face întotdeauna un plan și se gîndește cum trebuie să se întîmple totul pentru ca lucrurile să fie bune pentru el și ceata lui.

Ajuns în fața unui zid înalt de piatră, micul grup se oprește nehotărît. Poteca se termină brusc și obstacolul din față pare de netrecut. Se uită cu toții la Noah, care caută cu răbdare anumite semne de el știute. Un strigăt scurt, de bucurie, și Noah se îndreaptă cu pași siguri spre o parte a stîncii în crăpăturile căreia au crescut tufișuri dese de arbuști. Cu lovituri puternice și precise, toporul lui de piatră bine ascuțit înlătură plantele crescute în dreptul unei deschizături suficient de mare pentru a lăsa să treacă un om chiar încărcat cu o mare pradă.

Insoțitorii lui Noah dau semne vădite de bucurie și de apreciere a șefului lor. Și ei își aduceau aminte de existența trecerii prin stîncă, dar nu știau cum s-o găsească. Noah însă a găsit-o imediat. Și doar atît de mult timp trecuse de cînd nu mai fuseseră pe acolo !

Noah este bucuros de semnele de admirație ale celor mai puternici bărbați ai cetei și, cu toată fața numai zîmbet, se întoarce spre cele cîteva pietre mari, drepte și îndelung șlefuite pentru a nu se confunda cu cele din jur, pe care înainte de plecarea din aceste locuri le așezase într-un anumit fel în fața deschizăturii. Murmură cîteva cuvinte drăgăstoase, ca acelea adresate copilului său, și, aplecîndu-se, mîngîie pietrele ca pe o ființă vie.

Apoi, după ce face semn să fie urmat, pătrunde hotărît în deschizătura stîncii. În spatele lui, fără a ști exact de ce, cei cinci oameni se pleacă și ei, mîngîie pietrele, murmură cuvinte de alintare, după care, plini de încredere, își urmează șeful pe drumul de piatră.

În spatele zidului poteca apare din nou și îi duce pînă în dreptul intrării într-o peșteră astupată de un imens bolovan.

Piatra este foarte grea, dar, împinsă într-un anumit fel de cei șase oameni, se mișcă, lăsînd liberă trecerea.

Noah intră primul, pășind cu grijă, și scrutează îngrijorat împrejurimile. Lumina se strecoară prin niște crăpături din stîncă și ochii pot cerceta interiorul grotei. Lăsîndu-se ușor pe vine, se uită cu grijă la nisipul fin pe

care-l presărase odinioară în fața intrării. Nici o urmă. Murmură mulțumit ceva, se ridică și pătrunde în adîncul peșterii.

În zidul din fundul ei, patru deschizături duc în grote mai mici, uscate și bune de locuit. În fața fiecărei intrări, Noah se oprește, se apleacă, studiază nisipul presărat acolo și numai după aceea intră.

În spatele lui, cei cinci bărbați îl urmăresc mereu, executînd cît se poate mai asemănător toate mișcările sale, din obișnuința multelor vînători și lupte victorioase duse împreună, sub conducerea lui Noah ; ei îl imită fie că înțeleg, fie că nu rostul fiecărui gest.

Toți sînt mulțumiți. Vechea lor locuință este neschimbată. Acum, în sezonul rece și ploios care vine, vor avea unde să se adăpostească. Se vor aprinde focurile și vor mînca și vor dormi la căldură, feriți de primejdiile nopții. Și vor putea să se bucure în liniște de cea mai mare plăcere a lor : aducerea aminte a marilor vînători.

Nu trece mult timp și, adusă de însoțitorii lui Noah, toată ceata pătrunde în peșteră și fiecare își ocupă locul după poruncile primite.

Seara coboară și în peșteri se face din ce în ce mai întuneric. Din jeraticul purtat cu grijă în vase de pămînt se aprind focurile. În jurul celui mai mare, acela la care stă Noah, se adună cei mai puternici și iscusiți bărbați.

Carnea friptă și fructele destinate acelei seri sînt consumate cu repeziciune. Acum, așezați comod pe blănurile animalelor doborîte de ei, bărbații îl privesc și îl ascultă cu plăcere pe Noah, pe conducătorul lor.

El povestește lungul lor drum de întoarcere la peșteră, obstacolele și primejdiile trecute, peripețiile ultimei lor vînători.

Cuvintele și mimica feței, gesturile lui îi fac să retrăiască aievea cele întîmplate ; și mai ales priceperea lui de a se folosi de orice lucru din jur, pentru a le aduce aminte totul.

Iată, acum pune pe pămînt un os lung, închipuind rîul cel mare ce trebuia să-l treacă. Două oase mai mici, așezate de-a curmezișul, arată copacii aruncați de ei în apă, la un anume vad, pentru a le ușura trecerea.

Apoi Noah, rîzînd, scoate din traista lui de piele două mici pietre verzi, lunguiețe. Toți știu că acestea repre-

zintă pe temuții stăpînitori ai rîului, crocodilii, capabili să ucidă orice dușman căzut între fălcile lor puternice. Încet, încet, cele două pietre sînt purtate către capetele osului cel lung, acolo unde ferocele animale au fost atrase cu vînat mare aruncat în rîu, pentru a nu le primejdui trecerea prin vad.

Și în timp ce toți rîd și se bucură de iscusința lor, Noah presară o dîră subțire și șerpuitoare de cenușă, drumul cetei lor mai departe.

Un alt os mare este așezat pe pămînt. Se face liniște. Toți știu ce înseamnă aceasta. Privirile lor scînteiază la lumina focului, respirația devine mai rapidă, mai puternică: își aduc aminte de marea lor vînătoare. La locul acela arătat de os au găsit ei, pe afluentul marelui rîu, o adăpătoare unde, după urme, vînatul era din belșug. Și s-au oprit să-și poată face proviziile necesare pentru restul drumului.

Noah a fixat tabăra pe un deal înalt din apropiere.

Acolo a stat o zi întreagă nemișcat, urmărind cu atenție animalele ce veneau la adăpat. Și mai ales pe unde își aveau drumurile de întoarcere și în ce ordine făceau acest lucru.

A doua zi, în fața cetei, Noah a tras o linie pe pămînt închipuind rîul. Cu pietre de toate formele și culorile, cu bucăți de os și de lemn, a arătat feluritele animale și drumul lor către adăpătoare. Apoi a poruncit cum să se așeze și ce să facă fiecare vînător. Și care animale să fie atacate la început, care mai tîrziu. Și, mai ales, acele fiare periculoase ce trebuiau izgonite cu foc și cu zgomote, spre a nu primejdui viața vînătorilor și a nu năvăli în tabăra femeilor și a copiilor, reprezentată printr-un disc de piatră. Și fiecare grup de vînători era arătat printr-o piatră de o anume culoare și mărime, iar fiecare om din ceată a fost pus să recunoască care este piatra lui.

Acum, în peșteră, scena se petrece aidoma ca atunci. Noah aranjează pe pămînt pietre, oase, bucăți de lemn, arată prin cuvinte și mișcări ale mîinii ce reprezintă fiecare și toți se simt ca în ajunul vînătorii.

Atunci totul s-a întîmplat așa cum prevăzuse Noah. Animalele au venit pe unde le era obiceiul, iar ei au făcut ce li se poruncise. Au vînat mai mult decît în alte dăți. Iar fiarele mari, periculoase, de care se temeau atîta, au fost izgonite.

Povestea lui Noah s-a terminat. Oboseala și nevoia de somn i-au tras pe vînători la locurile lor de dormit, acolo unde femeile și copiii se odihneau demult. Mai mult decît căldura focului și siguranța peșterii, sentimentul lor de liniște se datorează credinței că Noah, conducătorul lor, știe întotdeauna ce urmează să se întîmple și le va spune mereu ce trebuie să facă fiecare.

Acesta, rămas lîngă foc, privește visător la tot ceea ce mîinile lui, urmînd îndemnurile minții, aranjează jos, pe pămînt. Și gîndurile lui, parcă îmboldite de jocul închipuit pînă atunci, îl fac deodată să vadă cum ar fi fost posibil ca unele lucruri să nu se întîmple așa cum le-a prevăzut. Deodată îl încolțește o întrebare: dacă ferocele animale de care se temeau cu toții s-ar fi speriat atît de mult de foc încît, în loc să se întoarcă pe drumul ușor pe care veniseră, ar fi încercat să treacă direct peste dealul pietros, unde erau așezate femeile și copiii? Lăsase el trei oameni de pază, dar ce ar fi putut face ei în fața fiarelor dezlănțuite? El și ceilalți vînători nu erau departe. Dar ar fi avut timp să le vină în ajutor?

Își ridică privirea și se uită în jur. Lîngă el stă Kaah, cel mai bătrîn bărbat al cetei — pe care a condus-o pînă și-a pierdut în luptă mîna dreaptă —, omul cu atîta experiență a vieții și de la care Noah a învățat cele mai multe lucruri. De la el a învățat felul de a înfățișa, cu ajutorul unor bucăți de piatră, lemn sau os, faptele lui și ale celorlalți.

Se uită atent la Kaah. Se gîndește oare bătrînul la același lucru? Poate că da: privește încordat spre un anumit punct. Deodată, pe fața lui înflorește un zîmbet: Noah își întoarce capul și cîțiva pași mai încolo îl vede pe fiul său, Bai, care ține în mînă piatra aceea mare, neagră, atît de neliniștitoare. Gînditor, Bai o duce în dreptul discului de piatră ce închipuie tabăra femeilor și a copiilor și o

așază în dreptul celor trei mici bucățele de lemn ce reprezintă păzitorii puși acolo. Fața lui Bai se crispează. Piatra neagră pare că poate strivi, prin mărimea și greutatea ei, tabăra și tot ceea ce este în ea. Privirea lui se îndreaptă apoi spre locul unde pîndeau ceilalți vînători și parcă apreciază distanța.

Noah este supărat. Își ridică mîna și vrea să-l lovească, să-l îndepărteze. Dar un singur gest a lui Kaah, pe care el l-a ascultat întotdeauna, îl oprește. Este uimit. Pe fața lui vede un zîmbet pe care nu l-a mai văzut de mult, poate din vremea primei lui mari vînători reușite.

Kaah îl cheamă la el pe Bai, și acesta se apropie bucuros. Kaah nu vorbește cu oricine, și Bai știe cît de mult îl respectă tatăl său.

Bătrînul îl mîngîie pe cap, apoi scoate de la brîu un minunat cuțit din corn șlefuit, i-l dăruiește și, cu un semn al mîinii, îl trimite să se culce printre ai săi.

Noah înțelege acum totul. Kaah a observat ascuțimea minții lui Bai. El i-a spus întotdeauna că mintea este ceea ce-i trebuie cel mai mult conducătorului cetei. Dintre toate iscusințele, cea mai prețioasă este aceea de a prevedea ce se va întîmpla, cum vor acționa oamenii, cum se vor comporta animalele în cele mai diferite situații.

Tocmai de aceea, pentru a-l putea învăța toate acestea, stînd de atîtea ori, în serile lungi, ploioase, lîngă foc, Kaah închipuise pentru mai tînărul său discipol diferite întîmplări și se bucura mult cînd Noah își dovedea agerimea minții. Și cu o nesfîrșită răbdare îl îndrepta cînd cele spuse de el nu se potriveau cu întîmplarea arătată. Multe dintre cele închipuite ca jocuri se întîmplau apoi în realitate și, tot astfel, multe dintre cele întîmplate cu adevărat deveneau apoi jocuri.

Așa apăruseră desenate pe pereții peșterii figurile oamenilor, siluetele animalelor și imaginea diferitelor întîmplări. Cît de mult se minunau cei din ceata lor cînd se întorceau din lungile lor vînători și observau marea asemănare între cele desenate pe pereții peșterii și felul cum au acționat ei în timpul vînătorii. Ei știau că toate po-

runcile le primeau de la Noah și că, de aceea, tot ceea ce au făcut a fost bine. Dar faptul că fiarele se comportaseră așa cum prevedea conducătorul lor li se părea o adevărată minune, și mulți puneau aceasta pe seama puterii pe care desenele sau micile figurine folosite de Noah o aveau asupra animalelor.

Mintea lui Noah se ascuțise mult, vîna din ce în ce mai bine, alegea locurile de popas cele mai prielnice și se pregătea astfel pentru venirea timpului rece și ploios, încît nimeni nu s-a mirat atunci cînd lui i-a lăsat Kaah, după ce pierduse o mînă în timpul unei lupte, conducerea cetei.

Iar acum Noah înțelege și mai multe. Cu ajutorul lui Kaah și-a dat seama că Bai poate deveni un om iscusit. De aceea va începe să-l învețe jocurile minții, acelea care l-au ajutat și pe el să ajungă ceea ce este.

Noah și Kaah se privesc îndelung și fiecare pricepe că gîndurile lor sînt aceleași.

Noah vrea să țină minte bine tot ceea ce a gîndit acum, în seara aceasta, și se ridică și strînge cu grijă în sacul lui de piele bucățile de piatră, lemn și os ce au închipuit oameni, animale și locuri. Le va așeza și altădată ca în această seară, se va uita din nou la ele și se va mai gîndi la ceea ce s-a întîmplat și la ceea ce ar fi putut să se întîmple. Și va încerca să le orînduiască și mai bine altădată.

Și se culcă, în sfîrșit, liniștit.

Mii de ani mai tîrziu, siliți de nevoia de a-și consemna faptele întîmplate sau de a-și anticipa acțiunile, oamenii au creat scrisul, pornind de la rudimentele pictografice ale artiștilor rupeștri. Iar din jocurile acestora — născociri din ce în ce mai complexe — s-a născut într-o zi, în cea mai frumoasă și bogată peninsulă a celui mai mare continent, cel mai nobil joc al minții — șahul.

(CONTINUAREA IN NUMARUL VIITOR)

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

IULIE 1972

PREȚUL 1 LEU | 41007